

ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ประทานความรอดพ้นแก่ข้าพเจ้าเป็นเสมือนอาภรณ์ที่ทรงสวมให้ ประทานความชอบธรรมให้ข้าพเจ้าเป็นเสมือนเสื้อคลุม ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่โศกเศร้าอย่างดงาม เหมือนเจ้าสาวประดับตนด้วยเพชรนิลจินดา เพราะแผ่นดินบังเกิดพืชผล และสวนทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงบันดาลให้เกิดความชอบธรรมและการสรรเสริญต่อหน้านานาชาติฉันนั้น

พระวรสาร

ลก 2:41-51

โยเซฟพร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้าเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกาทุกปี เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ เพราะคิดว่า พระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น

ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงได้ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดูซิพ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย

ข้อคิด

เมื่อวานเราเพิ่งฉลองดวงพระทัยของพระเยซูเจ้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก วันนี้พระศาสนจักรให้เราระลึกถึงดวงหทัยนิรมลของพระแม่

นอกจากความรักของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษยชาติอย่างหาที่สุดมิได้แล้ว คงจะไม่มีความรักใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าดวงใจของแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระแม่มารีย์อย่างแน่นอน ธรรมชาติของแม่ คือ รักและห่วงหาอาทรลูก และพร้อมจะทำทุกสิ่งเพื่อลูก โดยไม่คิดถึงชีวิตของตนเอง ดวงใจของแม่พระ รักและห่วงหาอาทรเรา บรรดาให้เราทุกคนได้รอดไปสวรรค์

ระลึกถึงดวงหทัยนิรมล
ของพระแม่มารีย์

สดด

ทำวัตรสวดเช้าที่ 2

วันที่ 16 มิถุนายน 2555

ลก 2.41-51

พระนางมารีย์และนักบุญโยเซฟ คิดว่า พระเยซูเจ้าบำเพ็ญองค์
เป็นเด็กผู้ชายธรรมดาแต่ทำสิ่งใหญ่โตได้

ขณะที่ท่านทั้งสามเดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูเจ้ามี
พระชนมายุ 12 พรรษา เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง พระนางมารีย์และนักบุญ
โยเซฟตามหาพระเยซูเจ้าไม่พบ จึงรู้สึกกังวลยิ่งนัก ในที่สุดก็เห็น
พระองค์ประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ และพระองค์ตรัสตอบพวกท่านว่า
“ลูกต้องอยู่ในบ้านพระบิดาของลูก” พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมด
เหล่านี้ไว้ในพระทัย

ข้าพเจ้ายังจำได้เมื่อเข้าบ้านเนรเล็กตอนอายุ 12 ปี แม่ของข้าพเจ้า
เป็นห่วงข้าพเจ้ามาก คุณพ่อเจ้าวัดบอกว่า “อย่ากลัวไปเลย คุณพ่อที่มี
หน้าที่ดูแลและพระบิดาเจ้าจะดูแลเขาเป็นอย่างดี” ระหว่างสัปดาห์แรกๆ
ที่บ้านเนร ข้าพเจ้ารู้สึกเหงา เพราะอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ หลังจากหนึ่ง
เดือนผ่านไป คุณพ่อคุณแม่มาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านเนร ข้าพเจ้าอยากกลับ
บ้านกับพวกท่าน แต่พวกท่านบอกว่า “คุณพ่อที่นี่ดูแลลูกเป็นอย่างดีแล้ว
นะลูก”

จริงๆแล้ว อาศัยความสนับสนุนของผู้อบรมและเพื่อนเนรร่วม
ชั้น ข้าพเจ้าจึงตระหนักถึงความเป็นบิดาของพระเจ้า ไม่นาน ข้าพเจ้าก็ได้
พบบ้านที่อบอุ่น

ข้าแต่พระเจ้า โปรดสอนลูกให้ยอมจำนนต่อพระองค์ ลูกเชื่อว่า
ลูกมาจากพระองค์ และลูกจะอยู่ที่นี้เพื่อพระองค์เสมอไป อาเมน